

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère <1543-1623>

Mogvntiæ, 1617

Cap. 20. De causis suspensionis,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78477)

dem ex Cap. finali De re scriptis in 6. propter officium datur beneficium; quia in re non licet fraudare fundatores. Quod fructus non accipiantur, sit in poenam iustam; quae si haberet; coniunctam liberationem ab executione officij; non incommodaret, nec poenae rationem haberet.

19. **HIS ADDI** potest primo illud, de quo Felinus ad Cap. Apostolicam, De exceptionibus, nu. 9. & 10. & communem resolutionem esse Suarez ait 10. 5. disput. 27. sect. 2. nu. 5. illum qui a beneficio suspenditur propter admisionem delicti, non ita priuari omnibus fructibus suorum beneficiorum; quin iuste possit aliquid sibi retinere ad necessariam vitam sustentationem propter decentiam ordinis Clericalis. Intelligitur autem nisi de patrimonio, aut aliqua honesta industria vivere possit; quia tunc, inquit Felinus in eodem nu. 10. nihil habere potest de beneficio Ecclesiastico. Eum vero qui a beneficio suspenditur propter contumaciam, nihil omnino sibi ex fructibus beneficij retinere posse. Ratio est, quia habet idem Felinus nu. 9. quod ille obediendo possit talis suspensionis absolutionem obtinere quotiescumque voluerit.

Duplex tamen in hac re moderatio adhibenda est, ut idem Felinus num. 10. addit. Altera, nisi ipse suspensus alioqui fame periturus esset; altera, nisi iusta causa excusaret ipsum non valentem se expedire a tali vinculo. Cum enim hoc requiratur tempus ad conferendum de negotio, ac procedendum iuxta formam iuris, tunc cum incipit obedire, potest aliquid licite accipere.

Addi potest secundo, quod in sequen. nu. 12. confirmat Felinus; cum suspensio a beneficio fuit iniusta, vel nulla, posteaquam de eius iniustitia, vel nullitate constiterit, restituendos esse omnes fructus ablatos tali suspensio; immo & distributiones quotidianas, si priusquam suspendetur, frequentabat chorum: non item si ante suspensionem non frequentabat; etiam si enim ea iudicetur iniusta, vel nulla, non sunt illi distributiones quotidianae restituendae, quae fuissent negatae non suspensio, tanquam non frequentant chorum. Quando vero suspensio a beneficio iusta est & valida, ea durante fructus omnes eiusdem beneficij converti debent in utilitatem illius Ecclesiae in qua ipsum est erectum; distributiones autem quotidianae debentur aliis qui chorum frequentant. Dubia porro existente validitate, vel nullitate talis suspensionis; sequenti sunt tunc fructus, tam beneficiorum, quam distributionum quotidianarum; atque si postea de validitate constiterit, fructus beneficij sunt applicandi Ecclesiae, & distributiones aliis qui chorum frequentant: sin contra de nullitate constiterit, fructus sunt restituendi suspensio, & interdum distributiones quotidianae, secundum antedicta.

Aduerte obiter, quod Suarez notat in citata disput. 27. sect. 1. nu. 29. & 30. distributiones quidem eas quae de consuetudine, aut Superioris auctoritate sunt beneficio annexae, tanquam stipendia exercentium illius ministeria, comprehenduntur nomine fructuum beneficij, quibus istiusmodi suspensio priuat: non item alias, quae non dantur propter praedicta ministeria, sed propter alia opera, ipsi beneficio annexa tantum ex pia fidelium voluntate & dispositione, ut sunt stipendia, seu elemosynae quae beneficiario dantur pro Missis, & aliis diuinis officiis extraordinarie celebrandis; ut sit in exequiis defunctorum.

20. **ADDI** potest ex eodem Felino in sequenti num. 16. Licet is qui in vno loco est suspensus ab officio, sit quoque in aliis locis (eo quod talis suspensio atineat ad ordinem impediens illum vsum qui non est ad certum locum definitus) suspensus tamen a beneficio in vno loco, non intelligi suspensum ab aliis beneficiis, quae ipse habet, vel habere potest extra territorium suspendentis: eo quod talis suspensio a iurisdictione quae non extenditur ultra territorium illius qui ea vitur, procedat ac pendeat totaliter.

Admonet autem idem author istud non habere locum quando suspensio est a iure; quod, sicut & iurisdictione Papae, a quo latum est, extenditur ad omnem Christianum orbem: nisi forte esset suspensio lata ob causam, quae certam tantum Ecclesiam concerneret: quoniam in hac tantum illa effectum suum fortiretur. Nec item locum habere cum Episcopus Clericum sibi subditum ita exigente enormitate, & infamia criminis quod patrauit, suspensio expressa ab omni

beneficio: tunc enim esset suspensus etiam ab illis beneficiis quae sunt extra suspendentis territorium: quia licet iurisdictione Episcopi limitata sit respectu beneficiorum; non est tamen respectu talis personae, quam potest inhabilitare ad omnia beneficia; ut argumento est quod degradatus ab illo, priuetur omnibus beneficiis quae ubique habet. Videri potest Suarez in eadem disput. 27. sect. 1. nu. 17. & aliquot sequentibus. Vbi etiam consequenter a num. 25. docet suspensionem factam ab omni beneficio; impedire acquisitionem noui beneficij, non quod collatio sit ipso iure irrita, sed quod sit a Iudice, vel Superiore irritanda.

POSTREMVM documentum est, quod Henriquez habet l. 12. cap. 22. §. 4. aliis citatis lit. E. in margine: suspensionem factam per disunctionem; nempe ab officio, vel a beneficio, non tenere: cum propter ineptam sententiae incertitudinem, non sit maior ratio, cur in quem fertur, non eximatur ab vnius potius: quam ab alterius istorum duorum suspensione. Quod tamen non videtur admodum tutum. Nam fundamento quo nititur facile occurri potest dicendo; in poenis iniungendis disunctionem non adferre incertitudinem, quae reddat sententiam irritam: ut ex eo patet, quod in foro conscientiae Confessarius possit poenitenti iniungere, ut vel aliquo certo die ieiunet, vel det certam elemosynam: & in foro externo possit aliquis damnari, ut vel ferat aliquot verbera, vel soluat certam pecuniae summam. Quare & poterit aliquis in poenam delicti a Iudice suspendi ab officio, vel a beneficio. Adeo ut glossa ad Cap. Latorem, De Cleric. excommunic. ministrante, verbo Ab officio, habeat, sic suspensus debere abstinere tam ab officio, quam a beneficio. Quamquam videri potest sufficere, ut ab altero eorum quod maluerit, abstinere: sicut in aliis poenis quae sub disunctione imponuntur: nisi aliam suspendentis intentionem fuisse constet; quia censura plus dependet a voluntate proferentis illam, quam ex verbis.

At vero si suspensio facta esset simpliciter, id est, non expresso officio vel beneficio (ut si per imperitiam Iudex ferat sententiam sub hac forma; Ego te suspendo, nihil aliud addens) ab omnibus, hoc est, ab officio, & a beneficio existimanda est facta: quia sicut is qui excommunicatur sub hac verborum forma absoluta Excommunico te: censetur, ex Cap. Si quem, De sentent. excommunic. ligari maiore excommunicatione, quae sine restrictione sortiatur excommunicationis effectus: ita qui suspenditur sub ista forma; Suspendo te: censendus est irretri suspensione, quae absque restrictione priuet tam officio, quam beneficio, nisi aliud constet ex circumstantijs, & potissimum ex intentione Iudicis.

C A P V T XX.

De causis suspensionis.

S U M M A R I V M.

- 22. Suspensionis causa efficiens eadem est quae excommunicationis.
- 23. Prohibitio facta poenitenti a Confessario, non habet rationem suspensionis: nec item facta ab Abbatisa Clericis sibi subiectis.
- 24. Sine Capituli iudicio Episcopus Sacerdotem suspendere prohibetur: & quando valeat suspensio lata a suspensis.
- 25. Sola persona Ecclesiastica suspendi potest.
- 26. Ferri potest suspensio in communitatem.
- 27. Ob aliquam culpam ferri debet, eamque propriam.
- 28. Quaecumque mortalis sufficere potest, & nonnunquam venialis.
- 29. De forma qua ferenda est suspensio.
- 30. De sine ob quem ferri debet.

DE causa efficiente D. Anton. 3. par. tit. 27. cap. 4. vers. Ultimo nota, Angelus suspensio num. 3. Tabien. verbo suspensio num. 8. Sylu. eodem verbo quaest. 2. & Nauas in Enchir. cap. 27. num. 39. (communionem Summistarum sententiam esse notat Suarez tomo 5. disput. 28. numer. 2.)

volunt idem statendum esse quod de causis efficiente excommunicationis statutum est in precedent. lib. 9. cap. 7. Itaut communiter omnes, & soli qui possunt excommunicare, possint quoque suspendere. Dixi communiter: quia fieri potest, ut quis legitime prescribat potestatem excommunicandi, nec tamen prescribat potestatem suspendendi.

23. Cum igitur in suspendente, sicut in excommunicante, requiratur iurisdiclio in foro exteriori, recte Nauar. in precedenti num. 151. infert, non esse proprie suspensionem, quando Confessarius Sacerdoti sibi confitenti prohibet ne sacram faciat. Inferri etiam potest quod in verbo Abbatis Anglus num. 5. Sylu. num. 6. & Armilla num. 4. habent ex Panor ad Cap. Dilecta, De maioris & obediens. non esse huius generis, proprieque suspensionem illam, qua Clericos Ecclesiarum sibi subiectarum Abbatis suspendit a suis beneficiis. Nam scilicet caret iurisdictione necessaria ad ligandum, ut censura excommunicationis; sic & censura suspensionis. Nec est quod quis obiciat, in cit. Cap. Dilecta, Summum Pontificem precipere, ut seruetur suspensio ab officio, & beneficio, quam Abbatis quazdam tulcrat. Non enim precipit seruandam censuram Ecclesiasticam, sed tanquam preceptum Superioris. Vnde sub finem eiusdem cap. illam non iam suspensionem vocat; sed salutaria monita & mandata: ad que obseruanda vult Monachas & Clericos eidem Abbatis subditos compelli censura Ecclesiastica.

24. Caterum ne Episcopus sine Capituli iudicio sententiam suspensionis ferat in Sacerdote, prohibetur in cap. 1. De excessibus Prelatorum. Cui derogatum esse consuetudine docet in sequenti num. 4. Suarez. Latam vero ab eo qui suspensus est a iurisdictione nominatim denunciatus, nullius momenti esse, ut nec excommunicationem, bene notat Henriquez lib. 13. c. 35. §. 1. Adde si secus esse de suspensio qui toleratur per Extrauagantem Martini quinti; de qua in preced. num. 148 & duobus sequentibus.

25. MATERIA suspensionis duplex statuitur, sicut & excommunicationis; vna remota, nempe ille qui suspendi potest; altera propinqua, puta peccatum propter quod suspendi potest. Atque solum personam Ecclesiasticam suspendi potest, iam in cap. 1. nu. 4. ostensum est. In quo ab excommunicatione suspensio differt, sicut & in eo, quod Episcopi, ac superiores ipsorum illam nonquam incurrant, siue a iure, siue ab homine, nisi de eis fiat specialis mentio, ex Cap. Quia periculosum De sententia excommunicationis in 6.

26. Differt adhuc in eo, quod ferri possit in communitatem Clericorum, ex Nauar. in Enchirid. cap. 27. num. 164. vers. 4. & post ipsam alius margine citat. lit. T. Henriquez in preced. cap. 34. §. 2. lateque explicat Suarez in ead. disput. 28. sect. 3. Patet autem ex Cap. Quia sepe, De electione in 6. §. Nos ipsorum, & ex Cap. 1. Ne sede vacante, sub initium in eodem libro, & ex Extrauaganti communi, Sane ne in vinea, De simonia, non longe a fine. Cuius discriminis ratio esse potest, quod excommunicatio multo plus damno afficiat etiam respectu aliorum, quam suspensio, de quo; us in Cap. Romana, §. In vniuersitate, De sententia excommunicati in 6. prohibuit in communitatem proferri sententiam excommunicationis; ne scilicet innocentes, qui licet non essent obnoxij ceteris incommodis eiusdem sententia, nihilominus illud saltem graue molestumque paterentur, quod perinde ac alij de eadem communitate, tanquam excommunicati a reliquis fidelibus euitarentur.

27. Iam illud propter quod suspendi potest Clericus, esse culpam aliquam confirmari solet ex Cap. Cognoscentes, De constitut. iuncta glossa ad verbum Culpa caret. Manifeste autem sequitur ex eo quod suspensio sit pena proprie; de cuius ratione est, ex D. Thom. 2. 2. questio. 108. articulo. 4. in corpore, ut culpam presupponat; quia per penam, inquit, reparatur aequalitas iustitia, in quantum ille, qui peccando nimis secutus est suam voluntatem, patitur aliquid contra suam voluntatem. Vnde licet inferre, tum proferri in communi suspensionis sententia, hac non comprehendit illos de tali communitate, qui minime fuerunt in culpa. Adverte autem communitatem posse suspendi; tum precise, prout est collectio personarum Ecclesiasticarum constituentium vnum corpus politicum; tum distributive, ita scilicet ut

omnes & singulae personae ad eam spectantes suspentur: hocque modo non incurri suspensionem ab innocentibus; quia illa respectu horum non habet causam, val'ditatis; priore modo vero incurri etiam ab innocentibus tanquam partibus totius suspensio; de cuius pena iusta ipsos participes esse, non est a ratione alienum. Et sic interdum contingere potest, ut ob peccatum alienum suspensio incurrat, sine propria culpa quidem, non tamen sine causa; sicut cum impressione militum facta in urbem rebellem. innocentes occiduntur cum nocentibus quibus sunt admixti.

Potest autem ad suspensionem sufficere quacumque culpa mortalis, ex Nauar. in Enchirid. cap. 27. numer. 151. Immo sufficere potest interdum venialis, ut idem quoque addit, & repetit in sequentibus numer. 159. & 165. sub finem; Caietanusque probat in verbo Suspensio; quia si excommunicatione minor, quae a maximis excludit (nimirum a suspensione Sacramentorum, quae sunt maxima bona spiritalia, ut ipse homini ad aeternam salutem maxime necessaria) incurri potest ex solo veniali, poterit & suspensio. Quaequam, quia pena debet proportionata esse delicto, & vindicta ex aequo excelsi respondere, iuxta Cap. Felicitis, De penis in 7. §. Illud autem illud videtur ita intelligendum, ut culpa venialis sufficiat ad suspensionem, quando haec parum incommodat. Nam si talis esset, per quam suspensus incurreret notabile damnum, praesupponeret culpam mortalem. Vnde nota pro praxi, quod Suarez habet in citata disput. 28. sect. 4. sub finem; si grauis suspensio ab officio, vel beneficio iure imponatur ob aliquod crimen; eam non incurri ab eo qui illud committendo peccat solum veni, licet, siue ex defectu deliberationis, siue ex leuitate materiae.

29. DE FORMA suspensionis, siue, quod idem est, de modo quo ferri debet suspensio, duo occurrunt proponenda. Alterum est, nulla esse verba praescripta in formam substantialem suspensionis, sed hanc ferri posse quibuslibet verbis (quod Nauar. notat in Enchirid. cap. 27. numer. 161. §. 6. sicut & Summularij communiter in verbo Suspensio) experimentibus in particulari actum illum quo quis suspenditur; quales esse possunt haec: Suspendo te a beneficio, vel, Suspendo te ab ordine simul & beneficio. Vbi aduerte in illa, perinde ac in forma excommunicationis, vtrum sit oratio praesentis, vel futuri temporis notari, ad iudicandum vtrum suspensio ipsa latae sententiae sit; an solum comminatoria. Latae enim sententiae indicabitur esse, si dicat iudex; Suspendo, vel, Suspendimus te, vel, Sis suspensus. Comminatoria vero si dicat; Qui hoc fecerit, suspendatur. Item sitne absoluta, an conditionalis, ad iudicandum vtrum hget quamprimum lata est, an tantum post expletam aliquam conditionem.

Alterum quod est eadem forma proponendum occurrit, est; ex Cap. 1. De sententia excommunicati in 6. suspensionem debere ferri in scriptis; in quibus causa propter quam fertur, exprimitur; atque exemplum eiusmodi scripturae intra mensum tradi suspensio, si requisierit. Ita enim quae illic quoad excommunicationem definiuntur, debere ad suspensionem extendi, consentiunt Angelus suspensio 2. in principio, & in eod. verbo Sylu. questio. 4. Tabiena num. 7. & Nauar. cap. 27. num. 159. Qui etiam addunt eam debere ferri, sicut excommunicationem, antegressa canonica monitione, iuxta textum in Cap. Reprehensibilis, De appellat. Quod merito Sylu. & Nauar. locis cit. sentiunt restringendum ad suspensionem quae fertur ob contumaciam. Eam enim quae fertur in penam delicti commissi, non requirere praemonitionem, ex eo concluditur, quod praemonitio non sit necessaria, nisi in sententia, quae feruntur ad vitandum aliquid in futurum. Suspensio autem quae fertur in penam delicti commissi, non respicit aliquid futurum; sed solum castigatio est pro delicto praeterito. Non igitur praerequitur ad monitionem.

DE FINE demum suspensionis, nihil aliud se offert dicendum, quam esse, sicut excommunicationis; tum correctionem illius in quem fertur; tum bonum commune Ecclesiae, ut scilicet disciplina Ecclesiastica vigeat, suumque roborem retinet; tum demum utilitas partis petentis illam ferri ad propulsandam a se iniuriam.

REGINA
DE
PRAE
HODOR
E. V